

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

DIKTER

AF

R. HERTZBERG.

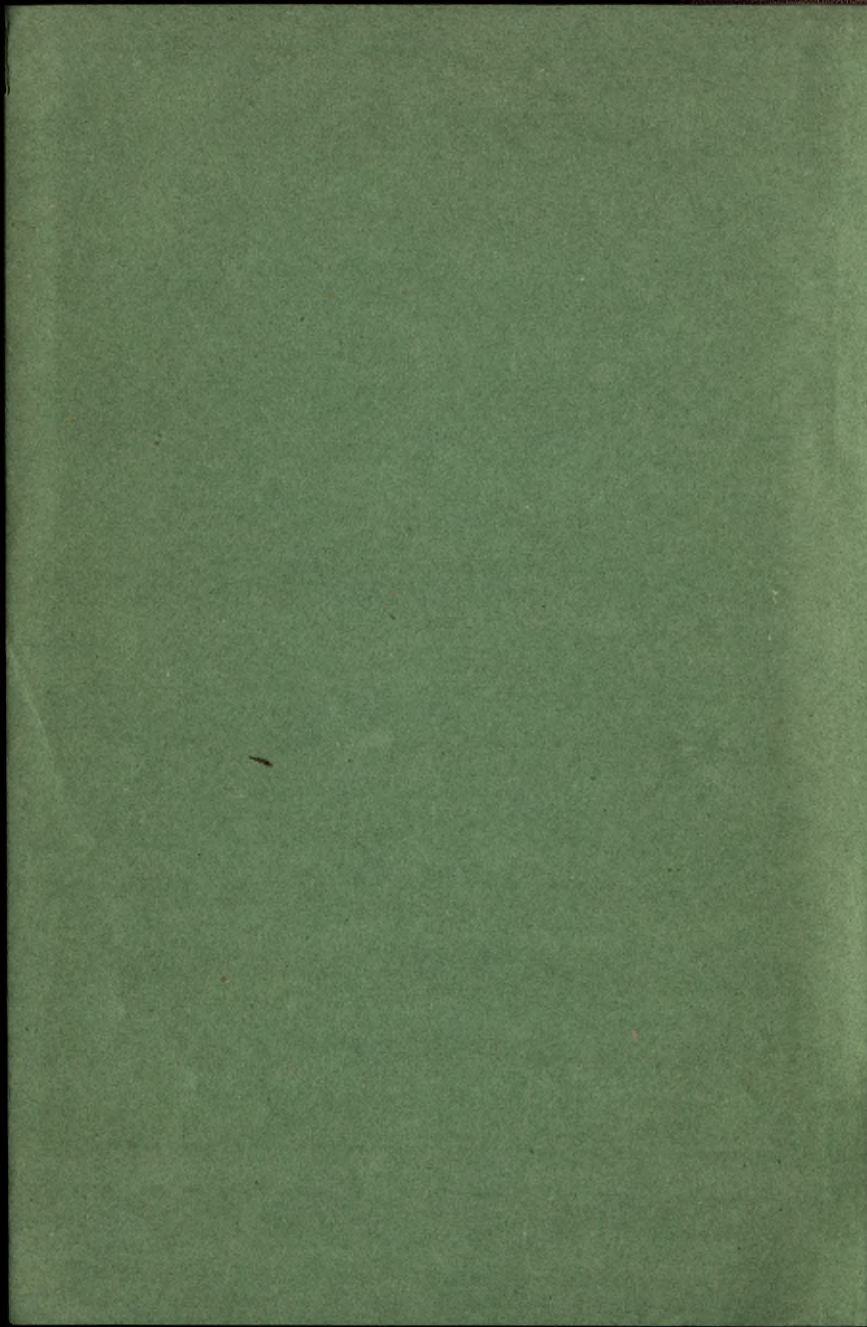
Uppsala Universitets Bibliotek

Sv. avd.

*S. lit.
Birta*

Nyberg -28

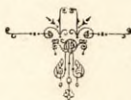

D I K T E R

AF

RAFAËL HERTZBERG.

F. V. Hertzberg

HELSINGFORS,

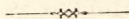
J. C. FRENCKELL & SON, 1880.

W. W. W.

INNEHÅLL.

	Sid.
Framåt	1.
Sångens magt	3.
Vid Nordenskiöldsfesten i Studenthuset	7.
Den blåa blusen	10.
Mäster Thomas	13.
Myrtenkronan	15.
Serenaden	19.
Barnabarnens menuett	23.
Der vore ljus och fröjd	26.
Elnas bön	28.
Sommarregnet	30.
På Pungaharju ås	33.
Ett hundraårsminne	36.
Åbo slott	39.
Konung Erik hos Karin Månsdotter	41.
Vid skådespelaren F. Raa's begrafning	43.
Bilder från fransk-tyska kriget:	
I. Ett godt kvarter	45.
II. Fotjägarne	48.
III. Flickans kyss	52.
På nattliga vågor	54.
Stjernfallet	57.
Vid stjernornas blida glans	61.
När jag skådar dig	63.

	Sid.
Min morgonsång och min aftonbön	65.
De några orden	67.
Om du visste, hur jag längtat	69.
I drömmen	71.
Förgäfves min väntan är	74.
Kärlek blott är frid och ro	76.
Himlabröllopet	78.
Italienska folkvisor:	
Luigina	92.
Rosina	94.
Giordana	96.
Herr Kaptenen	99.
Försmådd kärlek	101.
Vid mandolinen	103.
Moderssorg	108.
På ett barns graf	109.
Den älskades bild	110.
Den läsande flickan i skogen	112.
När det dagades	114.
Gossen och fjäriln	117.
Med en blomma	119.
Lillan	121.
Midnattsslaget	123.
I Juleqväll:	
1. Julfrid	125.
2. När det mörknar i qvällen	127.
3. Barnen kring julgranen	129.
4. Julfröjd	131.
Aino	134.

Framåt.

Se, stormen sträcker sin vinge,
Framåt, framåt går dess färd.
O finge som han jag ila
Långt ut i den vida verld!
Att brottas på haf och fjällar
I mången jublande dust
Och sjunga en hymn om seger
Bland palmer på solglänst kust!

Framåt! Ja, jag hör din stämma,
Du vårstorm, jag känner dess brus;

I ekars och furors kronor
Den sjöng vid min faders hus.
Nu ljuder den åter mäktigt
Och fyller med längtan mitt bröst.
Jag känner den. O, hur gerna
Jag följde dess manande röst!

Sångens magt.

(Tillegnad Z. Topelius och framsagdt å Nya Teatern i Helsingfors
den 14 januari 1880.)

När vandrarn en sommarafton
Går ut i den tysta lund,
Då vinden har gått till hvila
I doftande blommors rund
Och vikarnes vatten purpras
Af sjunkande solens glans
Och vaggande vågor draga
Kring stranden en glittrande krans;

Då vidgas hans bröst af känslor,
Som slumrat vid dagens strid,

Då gjuter sig i hans hjerta
En anande, stilla frid.
Och barndomens blida minnen,
Förgättna så mången gång,
Då hviska på nytt förtroligt
Vid siskors och sylviors sång.

Så finner ock vandringsmannen
På lifvets törniga stig
I diktens härliga lunder
En vinkande hamn för sig.
Der ser han, hur himlen hvälfver
Sig hög öfver jordens grus,
Der dricker ur rena källor
Hans ande strålande ljus.

Det ädlaste verlden eger,
Det bästa oss lifvet ger,
Det renaste hopp, som vänligt
Från höjden emot oss ler,
I härlig, förklarad dager
Ger dikten oss, ljus och mild,

Som himlen en vårdag speglar
I hafvet sin strålande bild.

Allt mäktigt och stort på jorden,
Som människohänder bygt,
Skall falla för stormens vingslag,
Skall skingras vid tidens flykt.
Men öfver de grusade högar
Går sångens mäktiga röst:
Det ädla, som tid ej härjar,
Den bär ifrån bröst och till bröst.

Hvad mer då, om ödet gaf oss
En vrå i den kulna nord!
Hvad mera, om våra hyddor
Vi bygt på en frostig jord,
Blott sången och dikten lefva
Som höga gäster i dem
Och hviska om barndomsminnen
Från himlen, vårt eviga hem.

Och o! hur det fattiga Finland
Är rikt på sånger ändå!

Hur härligt kring mo och stränder
De klaraste toner gå!
De ha ej af världen lärt sig
Att leka med synd och skuld,
De ljuda ur folkets hjerta,
Och därför de klinga som guld!

Du eviga magt, du unga
Som herskar i diktens värld!
Du strålande, klara flamma
På allfaders ljusa härd!
O lys som en vänlig stjerna
Igenom töcknen vår stig!
Från sorger och död och mörker
O höj våra blickar till dig!

Vid Nordenskiöldsfesten i Studenthuset.

Den 24 April 1880.

Den blågula svenska flaggan
Ses fladdra högt upp i nord.
Vi följa dess färd med stolthet:
Der är en finne ombord.
På vågor, dem köl ej färat,
Går den modigt och gladt framåt
Att bana för menskelig idrott
Genom polhavets is en stråt.

Den blågula svenska flaggan,
Vi lärt oss att älska den.

Till kamp och jublande seger
Den ofta fört finske män.
Vid Narva, Leipzig och Lützen
I härlig glans den stod,
Fritt svajande, högrest och purprad
Af svenskars och finnars blod.

Nu föras dess klara färger
Af en utaf Finlands män,
Och bragdrika dagars minnen
Stå leende upp igen.
Af svenska namnets ära
I flammande norrskens glans
Kring Gamla Verldens panna
Han virar en strålande krans.

Och ishafvet, kufvadt, bjuder
Åt seglaren hamn vid hamn,
Och jättefloder öppna
För verlden sin vida famn,
Och gåtor, dem polens mörker
Århundraden rufvat på

Bland tusenåriga isblock,
Nu lösta i ljuset stå.

Och verlden skådar med undran
Den djerfva nordiska bragd,
Och folkens jublande hyllning
Blir rikt för hans fötter lagd.
Han landar vid svenska stranden,
En triumfator fjärran från,
Och Finland, hans hembygd, helsar
Med kärlek sin segrande son.

Den blåa blusen.

Den blåa blusen bär himlens färg,
Men ej den smäktande, vemodsfulla.
Den liknar luften kring fjärran berg,
Der örnar kretsas, der tordön rulla.
Den talar om mandom, om kraft och mod,
Om frihet, besegrad med hjerteblod.

I band och stjernor gick lasten fräckt,
Af slafvars guldsmidda hop försvarad.
Förqväfd var sanningen, ljuset släckt,
Den fria tanken i bann förklarad;

Och yrkade någon på folkets rätt,
Till svar man hade en bajonett.

„Hvad är väl folket? En smutsig hop
Med hvita tänder och starka armar.
Hvad kan det vilja med sina rop?
Är det ej lyckligt, då så det larmar?
Välan, låt oss ge dem en grann parad!
Man måste se till att få massan glad!“

Men tjenst mot tjenst är en gammal lag:
De bjödo massorna på parader,
Till gentjenst folket en vacker dag
Dem bjöd att skåda på barrikader.
Och fans der ej frackar med stjernor på,
Der fans något vackrare: bluser blå.

Der hveno kulor, der blänkte stål,
Der höjdes senfulla, bara armar,
Och mången fladdrande blus fick hål
Och genom hålen sågs ludna barmar.
Och vacker var blodstänkta blusen då,
Som morgonens himmel med purpur på.

Som fordom Romarn sin toga bar,
Så stolt bär franske arbetarn blusen.
I guldband aldrig den snörad var,
Den har ej krupit i kungahusen.
Och när man ser fladdra den fria dräkt,
Man känner af frihet en vårlig fläkt.

Mäster Thomas.

„**M**äster Thomas! Så glad och nöjd
Öfver hyfvelbänken böjd,
Tidigt och sent arbetar du;
Säg mig, hvad täljer din yxa nu?“
— Den täljer en brudsäng åt grannen här,
Och guld tillika åt mig den skär.

„Mäster Thomas! Så glad och nöjd
Öfver hyfvelbänken böjd,
Tidigt och sent arbetar du;
Säg mig, hvad glättar din hyfvel nu?“

— Den glättar en vagga åt grannen här.
Mitt sinne tillika den jemna plär.

„Mäster Thomas! Så glad och nöjd
Öfver hyfvelbänken böjd,
Tidigt och sent arbetar du;
Säg, hvad din hammare bultar nu?“
— I grannens likkista slår den spik,
Dess klang tillika är min musik.

„Mäster Thomas! Så glad och nöjd
Öfver hyfvelbänken böjd!
Hjessan bär silfver; allt ännu
Tidigt och sent dock arbetar du!“
— Jag leksaker täljer åt barnbarn små;
Min egen barndom jag minnes då.

„Mäster Thomas! Så glad och nöjd
Öfver hyfvelbänken böjd,
Tidigt och sent arbetade du,
Ljuf är hvilan du funnit nu!“
— Hammaren klingar; barnbarn små
Farfars kista med stjernor beslå.

Myrtenkronan.

Denna gata går ej mången,
Gräset frodas ostördt här,
Fridfullt tonar fogelsången,
Intet skrammel örat skär.

Men i kojän, torfbetäckta,
Ser du der hvad englabild?
Kinder nyss till blomning väckta
Och en blick, som dufvans mild!

Och en barm som ängens tufva
Fyllig, men så blygsam ock,

Och kring nacken, barnsligt ljufva,
Slingrar sig en mörkbrun lock.

Denna hand, den späda, veka,
Säg! hvad gåfve icke du,
Om din kind den skulle smeka
Såsom myrtenbusken nu?

Men ej fri numera är den,
Denna lilla, mjuka hand;
Se! på fjerde fingret bär den
Mystiskt gyllne ringens band.

Drömmande om myrtnen pyssla
Ofta denna hand jag såg,
Att det var en älskad syssla
Bortom hvarje tvifvel låg.

Men i qväll skall bröllop firas,
Verklighet af drömmen bli,
Och till krona myrtnen viras,
Till en krans med blommor i.

Genom låga fönstrens imma
Sista gången då vi se
Der bland folk, som glädtigt stimma,
Än förenta dessa tre:

Grön i locken bröllopskransen,
På hans skuldra hennes hand,
Då de sväfva sällt i dansen
Glimrar ringens gyllne band.

Sista gången? Nej! när åren
Rullat bort i tidens natt
Och strött snö i glesa håren,
Der bland lockar kronan satt;

För en skara barnbarn pekar
Gumman myrtenkronan ut,
Då från sina glada lekar
De ha tröttnat en minut.

Och med vördnad barnen blicka
Upp på farmors enda skatt,

Undra att som liten flicka
Hon den sjelf att växa satt.

Den är vissnad, vissnad handen,
Som för barnens blick på den,
Och fast mycket nött vid randen,
Strålar ringen der dock än.

Serenaden.

rasten sjunger för sin maka,
Göken galar ömt för sin;
Skulle endast jag försaka
Nöjet slå en drill för min?
— Så han sakta höres hviska
Och från makans bädd på tå,
Med en blick på kindens friska,
Lockomgjutna rosor två,
Med en blick på barmens ljufva
Halfbetäckta liljeskatt
Och på ögats skygga dufva,
Dold i skuggig sammetsnatt,
Ut i qvällen tyst han smyger

Med gitarren i sin hand;
Ljuft i ljumma vinden flyger
Våglikt vajande dess band.
Och syrenerna de dofta,
Och narcissen vällukt ger,
Och från träden dagg, så ofta
Vinden rör dem, faller ner.
Kärleksöm hans stämma blandas
Nu med lundens serenad;
Blommorna knapt våga andas,
Träden sloka sina blad,
Aftonrodnan, redan mattad,
Tyckes flamma upp på nytt,
Och af ljuf berusning fattad,
Trasten till sin brud har flytt.

Men den hulda, som han lemnat,
Hör i sömnen sångens ljud,
Drömmer denna vara ämnad
Henne såsom ännu brud,
Drömmer om de sälla dagar,
Då man glömmer att det ges
Mycket som vår själ behagar,

Utom älskarns ömma fjäs;
 Vill sin arm förtroligt linda
 Kring hans hals, så van att der
 Denna ljufva boja binda,
 Som af ros och och lilja är,
 Men ändock af mera styrka,
 Än en boja gjord af guld,
 Då den binds af den vi dyrka,
 Af en qvinna kärlekshuld.

När hon vid sin sida saknar
 Den hon vant sig finna der,
 Ur sin lätta blund hon vaknar,
 Och en rodnad, fin och skär,
 Varmt på hennes kinder brinner,
 När i godlynt skadefröjd
 Hennes öga sångarn finner,
 Mellan fönstrets blommor röjd.

— Så man purpurskyar simma
 Omkring solens skifva ser,
 När dess första strålar glimma
 Mot dess älskling jorden ner. —

Och till fönstret skälmskt hon smyger,
Gör sin toalett i hast —
Locken, som kring skuldran flyger,
Fick då fylla hvad som brast —
Låter upp för trubaduren,
Hjelper trogne sångarn opp
I den tysta jungfruburen,
Målet för hans djerfva hopp.

Och syrenerna de dofta
Och narcissen vällukt ger,
Och från träden dagg, så ofta
Vinden rör dem, faller ner.
Och i skogen göken galar,
Trasten drillar då och då,
Och i ängens videsalar
Dimmorna i ringdans gå.
Ifrån fjärran kullar blickar
Månen öfver dalen ner,
Till de tu en stråle skickar —
Gömmer sig i moln och ler.

Barnabarnens menuett.

olen på fästet flammar,
Dagen är klar och skön,
Farfars och farmors kammar
Är blomsterprydd och grön.
Farmor i dag fyllt åtti år,
Ler dock så ungt med snöhvitt hår,
Ler som på vinterdrifva
En glimt af vänlig vår.

Farfar och farmor båda
Segrat i livvets strid,

Bidande gladt de skåda
Re'n mot en högre frid,
Blicka med fröjd och trofast hopp
Hän emot ljusa rymder opp,
Blicka med frid tillbaka
På lifvets långa lopp.

Hör, invid dörren ljuda
Röster och muntert glam.
Vänligt de gamla bjuda
Den glada skaran fram.
Pappa går främst med sin fiol,
Ljusalfer två vid mammas kjol
Gömma en kind så rosig
Som sommarns morgonsol.

Blygt från sin hamn den trygga
Träda nu fram de små,
Blicka omkring så skygga
Med ögon himmelsblå.
Ett, tu och tre! nu gäller det!
Allvarsam min och värdigt sätt!

Barnen till farmors ära
Ha lärt en menuett.

Ack, hvad behag der röjer
Damen, som nyss lärt gå!
Sirligt sin fot hon höjer
Och sträcker fram sin tå,
Slår sina ögon blygsamt ner,
Niger till golfvet, då hon ger
Knubbiga rosenhanden
Åt alnslång kavaljer.

Ett, tu och tre! hur roligt,
Allt går ju som en dans!
Det är ju rakt otroligt,
En sådan elegans!
Farfar med pipan takten slår,
Farmor mins rörd sin ungdoms vår,
Dadda vid dörren torkar
Med förklädet en tår.

Der vore ljus och fröjd.

Det är så mörkt, det är så kallt,
Det blåser isig vind;
Tungt sucka träden, der de stå
Med gråt på vissnad kind.
Men uppe i den blåa höjd,
I himlens höga hus,
Der tindra med demanters prakt
De blida stjerneljus.

O, den som finge sväfvva fritt
Bort till den klara verld,

Som hade magt att ställa dit
Bland stjernorna sin färd!
Der vore lust, der vore lif,
Allt i den blåa höjd,
Der vore rum att sväfva kring,
Der vore ljus och fröjd!

Elnas bön.

„Du är mig kär! Jag följer dig,
I mina tankar på din stig!
I sorg och fröjd, i kamp och strid
Är jag din barndomsengel blid.
O, tänk på mig i tviflets stund,
Se upp till himlens ljusa rund!
Den samma himmel ser du då,
Som ler i Elnas ögon blå.

Gå modigt ut i världens brus!
Strid djerft för sanning och för ljus!

För frihet och för menskorätt
Din bästa kraft i vågskåln sätt!
Och skulle striden bli dig svår,
Så tänk att vid din sida står
En engel, skyddande din stig:
Din Elnas varma bön för dig.“

* * *

Ja bed, ja bed! det behöfves så väl,
Ty mörker och skuggor råda;
En stackars flämtande menskosjäl
Den sträfvar med magt, den vill så väl,
Men villas så lätt af våda.
Säll den, som eger en vänlig hamn,
Som kallas af älskande röster vid namn
Från stigar, der skuggor råda,
Från mörker och nöd och våda!

Sommarregnet.

Hopp på mörkblå himlahvalfvet
Tunga skyar hotfullt draga,
Öfver väna blomsterkullar
Deras skuggor framåt jaga,
Fogelsångens glada toner
Dö i fjärran gröna dalar,
Endast vinden, väckt ur hvilan,
Sakta mellan gräsen talar.
Molnen samlas; tung en droppe
Faller nu, och nu en åter,
Nu i strida perleströmmar
Himlens källa sig upplåter.

Klara vattenspeglar bildas,
Snart till bäckar sig föröka,
Som i ormligt svängda bugter
Väg emellan blomstren söka.
Här en tufva öfversvämmas,
Der en annan lätt bestänkes,
Här ett bräm af blad och blommor
Varsamt ned i vattnet sänkes. —
Snart dock molnen åter skingras,
Fogeln börjar om sin visa,
Lika hastigt som de uppstått,
Bäckarna igen försina;
Solen strålar efter dunklet
Klarare än förr der oppe,
Och på blomstren återspeglar
Här och der dess bild en droppe.

Så jag sett i sommarns dagar,
Hur naturen blindbock lekte;
Men hvad under! midt i vintern
Samma syn mitt öga smekte.
Öfver Elnas blåa himlar
Drog en sky och drog en annan,

Ja ett stormmoln, mörkt att skåda
Hade lagt sig tungt på pannan.
Ifrån ögats tårekällor
Perla efter perla följde,
Kindens rika blomsterängder
Strida bäckar öfversköljde;
Barmen höjdes, silfverklara
Stämmans toner tystnat alla,
Och som björkens topp i vinden
Sågs de ljusa lockar svalla.
Men då smög ett vänligt solsken
Mellan ögats fransar. Tåren
Föll allt glesare, och kinden
Log just som en ros om våren;
Blygt från läpparna ett smeknamn
Ljöd som fogelns första qvitter,
När i regnbegjuten krona
Ensam på sin gren den sitter;
Och som förr allt åter varit,
Sedan hvarje moln försvunnit,
Om ej efter sommarregnet
Dubbelt skön jag Elna funnit.

På Pungaharju ås.

Nu sjunker solen i Saimas sjö
Och himlen är hög och blå,
Och björk och fura och strand och ö
Så tysta i drömmar stå.
Allt är så tyst, ej förnims en ton,
Då går en hviskning kring öde mon —
Säg, kan du den väl förstå?

Hvad sade vågen, som gick till ro
Bland strandens alar helt nyss?
Hvad sade blomman i dalens bo,

Som slumrat vid qvällens kyss?
Och himlens höga och blåa tak?
Och skogens doftande tallgemak,
Der eko bland träden lyss?

Så sade vågen vid Saimas strand:
Jag älskar dig, sköna bygd!
Så sade blomman på tallmons sand:
Gud skådar din gömda dygd!
Så beder himmelens blåa fält:
Väx fritt, väx lyckligt, väx gladt och sält,
Du land, i den Högstes skygd!

Och furan, hög som en patriark,
Den susar så tyst ett ord:
Om bröd du saknar, så tag min bark,
Du son af den kulna nord!
Ren mången gång i din goda strid
Mot frost och ovän i fordomtid
Vid den samma du vuxit stark! —

O Finland, heliga, dyra land!
Vår kärleks urbild du bär.

Din skönhet tände vårt bröst i brand,
Ditt armod vår stolthet är.
Min sång dig egnar sin svaga ton,
Men eko bäre i fröjd kring mon
En helsning till Suomis land!

Ett hundraårsminne.

(Framsagdt å Nya Teatern i Helsingfors den 15 okt. 1875, hundra-
årsdagen af B. H. Crusells födelse.)

Hur vintern i vår nordanbygd är lång!
Hur solen skymms af skyar mången gång!
Hur nattens mörka timmar långsamt skrida!
Och när i ax, som gulna, åkern står,
Hur fullt af oro odlarns hjerta slår!
Han vet att frosten rufvar vid hans sida.

Men detta land, så fattigt och så skönt,
Så rikt på strider, så af segrar krönt,
Det är vårt fosterland, vårt dyra, kära.
Vi älska det i frost, i sommarglans,

I drifvors snö, i blåa vågors dans,
I stridens hårda kamp, i segerns ära.

Och går ur våra gömda dalars famn
Till ryktets höjder någon gång ett namn
Med ovan klang för stora världens öra;
Då slår vårt hjerta högt, vi säga då:
Se, hur vårt land är rikt och stort ändå!
Säg, om vi detta land ej älska böra! —

Hell, trefaldt hell de ädle män, som haft
Det andens glada mod, den viljans kraft,
Som går framåt, då ödet bjuder: stanna!
De plockat föga rosor på sin väg,
De blödt af törnens stygn vid månet steg,
Och kampens blodsvett fuktat deras panna.

Men det har varit deras stora lott,
Att de om andens seger vitna fått,
Om Herrens magt i manligt trofast sinne.
Och fosterlandet ser med fröjd i dem
Den bästa skänk från sina tusen hem,
Och gömmer deras namn i tacksamt minne.

Se, ifrån Wäinämöiens sköna land
En bro af toner slås till Svithiods strand,
Och åter mötas sång och hjeltesaga.
I toner klär sin kärlek Ingeborg,
Och Björn den starkes skämt och Frithiofs sorg
På sångens vingar genom verlden draga.

Det är Crusell. En hyddans son, sin ton
Han lärde först af ängarne och mon,
Af trastens sång i våra gröna lunder.
Ja, här sin ädla konst han älska lärt,
Och därför är hans namn oss godt och kärt,
Derför ett dyrbart minne göms derunder.

Åbo slott.

Vid Aurajokis bölja
En veteran der står.
Han värnat Finlands barndom
I många hundra år.
Med sina starka murar
Af ärlig, finsk granit
Han bjudit Finlands ovän
Ett hotande: „kom hit!“

Nu är han gammal vorden;
Slut är hans styrkas tid.
Nu hvilar gamle kämpen

I ålderdomens frid,
Och skådar från sin kulle
Ut öfver fjärd och land
På seglaren, som nalkas
Trygg till hans lugna strand.

Hvar qväll, när solen sjunker
I vestervågor ner,
Den sista afskedskyssen,
Som hon åt Finland ger,
Hon trycker på hans panna,
Välsignande och blid —
De gamla gråa murar
Då rodna mildt dervid.

Så står han ärevördig
Ännu ibland oss kvar,
Såsom ett dyrbart minne
Från forna striders dar.
Du gamle, gråe kämpe
Vid Aurajokis strand,
Haf tack för att du värnat
Vårt finska fosterland!

Konung Erik hos Karin Månsdotter.

Jag är trött. O, låt mitt hufvud
Mot din trogna barm få luta!
Vid ditt hjertas varma pulsslag
Mina feberdrömmar sluta!
Och jag slumrar nöjd och stilla
Bort från ångest, qual och smärta,
Som så ofta förr jag slumrat
Vid min moders ömma hjerta.

Hvem vill tro det? Jag ock varit
Ren en gång, har kring min panna
Barnets helgonskimmer burit —

Ack, att det ej der fick stanna!
Jag har bedt med knäpta händer
Hvarje qväll, som barnet beder,
Kallat himlens frid och lycka
Öfver vän och ovän neder.

Barnets oskuld vänder åter,
Då jag hvilar i ditt sköte,
Alla goda barndomsenglar
Stämma vid din sida möte.
O min Karin, om jag kunde
Mina fiender nu kalla,
Att jag finge dem förlåta,
Dem välsigna alla, alla!

Jag är trött. O lät mig hvila!
Sjung en vaggsång för min oro!
Sjung om dessa flydda dagar,
Karin, då vi sälla voro!
När på fästet nattens stjernor
Sina bleka facklor släcka,
Väck mig, som ditt barn du skulle
Till dess svåra lexa väcka!

Vid skådespelaren F. Raa's begrafning.

Ett stjernskott i natten,
En våg på villande vatten,
Ett moln, som stormarne drifva
Och aldrig i ro får förblifva,
Förgänglighet, så är det skrifvet,
Förgänglighet, är menskolifvet.

Men eviga anden,
Förlossad ur jordiska banden,
Sig höjer till honom, som räknar
De irrande stjernor och tecknar

För vågen den ban, han skall fara,
Och leder fram skyarnas skara.

Så gånge till friden
Du ande, från villan och striden!
Till skönhetens rymder och ljuset
Dig svinga från stoftet och gruset!
Det mål, du ej här kunde hinna,
Der uppe, der skall du det finna.

Bilder från fransk-tyska kriget.

(Efter Déroulède.)

I.

Ett godt kvarter.

”**H**vad gör ni, mor? Haf ej besvär!
 Min kappa varm och torr re'n är;
 Ni bör den dyra veden spara.
 Här är rätt skönt och godt att vara —
 För resten är jag ju soldat!“
 — Men hon rör kolen mer tillsamman
 Och kastar än en klabb på flamman
 Och säger mildt: „värm dig, kamrat“.

„Men, mor, jag är ej hungrig nu —
Och här är mat och vin för tu!
Jag ätit ren vid bivuaken;
Ni är för välment, det är saken.
Se så, sätt undan nu ert fat!“
— Men gumman låter sig ej störa.
Hon fyller glaset, låts ej höra,
Och säger mildt: „styrk dig, kamrat!“

„Ah, mor, hvad tänker ni väl på?
Hvem skall den sköna bädden få?
Ni vill er bästa halm mig gifva?
Och lakan, hvita som en drifva!
Man ligger der som en magnat.
Tag bort!“ — Men fåfång är protesten.
Hon reder bädden mjuk för gästen
Och säger mildt: „sof godt, kamrat!“

Men dagen gryr. Re'n är det tid
Att bryta upp. „Farväl! Guds frid!
— Men huru skall jag det förklara?
Mig tyckes renseln tyngre vara;

Gud signe, mor, ert hjertelag!“
— Sin hand hon på hans skuldra lade
Och leende i tårar sade:
„Jag har en son soldat, ock jag!“

II.

Fotjägarene.

På fästet nattens bleka stjernor släcktes
Och vinterdagen grydde klar och kall.
Af snöhvít slöja dal och höjd betäcktes
Och trädens grenar glänste som kristall.

Med bajonetten skrufvad på gevären
Man framskred långsamt ifrån stam till stam.
Djup tystnad rådde i den lilla hären,
Blott drifvan knastrade, der man drog fram.

I närmsta bondgård lägrad preussarn dröjde;
Han skulle fångas eller jagas ut.
Kanonen, laddad, re'n sitt eldgap höjde,
Beredd att gifva gladt sin dödssalut.

En dalgång endast skiljer än från faran;
Den är tillryggalagd i muntert språng
Till hälften re'n, då från den käckä skaran
Ett skri af fasa höjes på en gång.

Försåtligt dold af drivans svepningstäcke
Der flöt en å, belagd med bräcklig is.
Den brast för bördan sönder, och de käckä
Till död förbytas sågo segerns pris.

O Frankrike, är du då dömdt att strida,
Mot högre magter, ej mot menskor blott?
De bittra nederlag, du nödgats lida,
Ha de ej rågat re'n ditt olycksmått?

Till midjan ned i dy och vatten sänkte,
Ur stånd att fäkta och ur stånd att fly,
Åt fiendernas våld de vore skänkte,
Ett värlöst mål för deras jern och bly.

Bland strandens träd re'n blixtra täta leder,
Då träder fram en preussisk officer:
„Er gifven, och vi skola bistå eder.“
— „Vi välja döden!“ är det svar man ger.

Då talar till sin brystna jägarkedja
Den gamle öfversten med stämma rörd:
„Barn, vänner, äfven jag vill eder bedja!
Ej fruktlöst öken dödens rika skörd!“

Sin chef de lydde. Men så snart på stranden
Hans trupp stod räddad, fast med krossadt hopp,
Med dragna värjan svingad högt i handen
Man honom springa såg på branten opp.

„Er har jag frälst“, han ropte glad i hogen,
„Det var min pligt mot Frankrike och er.
Farväl, jag går att dö!“ — Ett språng, och vågen
Sitt offer slök. Han syntes icke mer.

Men i de fångnes ögon tårar brände —
Ack alla gerna valt en död som hans.
De åt sin chef en sista helsning sände:
„Än är ej allt förloradt! Vive la France!“

III.

Flickans kyss.

Igenom byn till strids vi drogo
Och trunman slogs i hurtig takt.
De skönsta ögon mot oss logo,
Som än ett bröst i bojor lagt.
„Soldater, mod!“ en stämma sade
Bland flocken, tätt invid vår stig,
Och dertill strax till svar jag hade:
„Det får jag af en kyss af dig!“
Då räckas ett par röda kinder
Helt käckt mot mig och munnen ler;

Jag kyssten tog förutan hinder
Och skulle tagit många fler,
Men genom byn till strids vi drogo
Och trumman slogs i hurtig takt.

Snart blef dock vägen åter tagen
Igenom byn — på återtåg.
Förbi var allt! Vår trupp var slagen
Och drog framåt med dyster hog.
Jag framskred böjd, med nedsänkt öga;
Då hörs en röst, jag kände den:
„Min kyss er tyckes båtad föga,
Besegrade, gif den igen!“
Och flickan med de röda kinder
Steg fram till mig och bet mig hårdt.
Hon fick det göra utan hinder — —
— Ack, himlens gissel kändes svårt,
Och mörk och stum vår väg blef tagen
Igenom byn på återtåg.

På nattliga vågor.

Re'n fogeln slutat drilla
Och sofver nu på löfrik gren
Och vågen lugn och stilla
Vid strandens alar slumrar re'n.
Så tyst
Har vinden rosorna kyst.

Min julle sakta gungar
För årans lätta, snabba slag —
En and med sina ungar

Der ut från vassen skrämde jag.

Så klar

En rand på vattnet sig drar.

Ej någon stjärna tänder

Sin fackla än på fästet blå,

Blott matta purpurränder

Kring ljusa aftonmolnen gå.

Så djup

Ler himlen under min slup.

Der syns en flaggstång redan

Mot aftonhimlen teckna sig.

Ses ej ett tak der sedan?

Var tyst, mitt hjerta, sakta dig!

O der

Bor den, jag håller så kär!

Hon slumrar. Stilla, stilla,

Att ej hon väcks af årans slag!

Hör, trasten börjar drilla —

Den tror det redan vara dag.
Så ren
Dess sång på vågen dör hän.

Så smältande, så ömma
Gå tonerna från fjädrad barm.
O må vid dem hon drömma
Om guldren tro, om kärlek varm.
God natt!
Du blåa öga, god natt!

Stjernfallet.

Du svärmiska barn, du vackra,
Kom, sitt vid min sida här!
Vi blicka mot himlen och skåda,
Hur stjernorna tindra der.

Säg, är det ej oförklarligt —
Jag märkt det nog förr också —
De klaraste stjernor blekna
För dina ögon ändå.

De strålande tvillingsstjornor,
De stamma från himlen visst,
Och därför i himlen åter
De skola hamna till sist.

Jag vet ej, om du ock märkte
Ett glänsande stjernfall nyss,
Det lyste så klart på fästet
I jons vid vår första kyss.

Och vill du att jag skall säga,
Hvad riktigt ett stjernfall är;
Du vet, att de lärde tvista
Ännu ibland om det der.

Men folket, som ser naturen
Med barnets drömmande blick,
Det tror, att ett menskohjerta
Då hvila i döden fick.

Jag vet dock en annan tolkning,
Helt visst mera sann än den;
Den vill jag i tysthet lära
I qväll åt min lilla vän.

När första gången på jorden
Två hjertan funno hvarann,
Och kyssen i helig oskuld
På bäfvande läppar brann;

Då logo de goda englar
Der uppe uti det blå,
Och klart som en stjernestrimma
Det lyste i rymden då.

Sen dess när två hjertan mötas
I oskuldsfull, trofast kyss,
På himlen ett vackert stjernskott
Då tindra man ser, som nyss.

Se, detta är min förklaring.
Hvad tycker du väl om den?
Och vill du som jag, så locka
Vi fram ett stjernfall igen!

Vid stjernornas blida glans.

sjung nu för mig en visa
I aftonens stilla ro,
Och sjung, huru frid och lycka
I älskande hjertan bo!

Se'n skall jag en saga dikta
Vid stjernornas blida glans,
Hur kärlek beständigt segrat,
Der trohet och hopp blott fans.

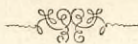
Se, qvällen är mild och ljuflig,
Och stjernan är ren och klar –
Snart kanske en storm der öfver
På korpsvarta vingar drar.

Än oskuldens englar sjunga
Sin vårsång i våra bröst —
Snart kanske den re'n förstummas
För mörka demoners röst.

Så låt oss tillsammans göra
En kärlekens himmelfärd
Och lemna i salig yra
Djupt nere vår mörka värld.

När sedan vi återvända,
Till jordlifvets natt och grus
Vi med oss från färden hemta
En gnista af himmelskt ljus.

En gnista, som aldrig slocknar,
Fast kring oss är natt och höst,
Men låter oss minnas våren,
Som bodde en gång i vårt bröst.

När jag skådar dig.

När jag skådar dig
Är min himmel klar
Och af blomsterdoft
Fyllas vinterns dar;
Ty min sol är du
Och min blomma skär
Och beständig vår
Vid din sida är.

Mödan är ej tung,
Då du är mig när;
Vägen är ej lång,
Då till dig den bär.

Skilde än oss åt
Hundra sjöars våg,
Till min hjertevän
Stode dock min hog.

Om jag hade fått
Fogelns lätta flygt,
Öfver skog och sjö
Kom jag till dig trygt
Och i fogelhamn
Dröjde jag hos dig —
Ingen ann' än du
Skulle känna mig.

Min morgonsång och min aftonbön.

7 mott

Du kom så härlig, så heligt ren, *a a g g f e f e d a d*
så hög.

Uti mitt hjerta ett vårligt sken *a d. g. g. b. a b a g*
då smög. *g d*

En sabbatsmorgon der inne bräckte, *d. e. d d s i u, e f e d*
Till sång och bön den min ande väckte, *d. d. s c h a g g i n*
Och lifvet syntes så ljust och gladt *u y*
och godt, *a a. a b a r a s i n e e e e*

Och dess bekymmer och sorg och natt *a f e d e n k a*
så smått, så smått! *a d. a d. a d b a n g f.*

Min dolda tanke vid dagens strid
blef du.

Min tysta aning i nattens frid
blef du.

Min enda saknad, min enda längtan,
Min andes mäktiga, djupa trängtan,
Min dröm om lycka, så ljus och skön,
blef du,

Min morgonsång och min aftonbön
blef du, blef du!

De några orden.

Kom, luta emot min skuldra
Ditt lilla hufvud, så der!
Och hviska som förr så ofta,
Att du mig håller kär.

De orden äro ej många,
Dock mer än den skönaste dikt
Och mera, än konstnärn drömmer,
Det göms i din blyga bikt.

Oändliga himlarymder
De orden öppna för mig;
Det ljufvaste jorden eger,
Jag jublande famnar i dig.

Om du visste, hur jag längtat.

m du visste, hur jag längtat
Efter dig, du ljuvva flicka,
Hur jag längtat att förtroligt
I ditt djupa öga blicka,
Att den trofast räckta handen
Ömt och varmt som förr få trycka,
Luta kind mot kind och hviska
Ord om kärlek, fröjd och lycka!
Nu den vackra vår är inne,
Alla skogens foglar sjunga,
Alla hjertan slå af glädje,
Alla känslor äro unga.

Endast jag kan icke sjunga,
Hvarför skulle jag det göra,
Då min vän, mitt hjertas älskling,
Ändå ej min sång kan höra!
Jublet i min själ har tystnat,
Då ej du är vid min sida,
Sorglig tonar fogelsången,
Mörk är våren då, den blida.

Om du visste, hur jag längtat
Efter dig, du skulle ila
Att som förr ditt lilla hufvud
Trofast mot min skuldra hvila!

I drömmen.

Jag drömde, att långt i skogen
Der stod ett ståtligt slott.
Der inne var ljus och glädje,
Men ute var mörker blott.

Der sväfvade förbi fönstren
I dansen par om par,
Och bland de sköna tärnor
Du allra skönast var.

Du dansade glad och lycklig
Der inne till ljusan dag;
Der ute i blåst och mörker
Allena väntade jag.

* * *

Jag drömde, att djupt i grafven
De hade sänkt dig ned,
Så blek som de hvita rosor,
De smyckat din kista med.

Och folket, som rundt kring grafven
I tårar och andakt stått,
Till lifvets lekar och löjen
Ren hade återgått.

Blott jag stod vid kyrkogårds porten
Och ville in till dig.
Men porten var stängd och reglad
Och gallret för starkt för mig.

* * *

Jag drömde, du var en stjärna
På himlen hög och blå,
Men bland de tusen stjernor
Jag kände dig ändå.

Jag sträckte i bön mina händer
Emot ditt strålande hus
Och bad för min andes mörker
Om en strimma af himmelskt ljus.

Du vandrade hög och härlig
Din glänsande, ljusa stig.
Men ej en enda stråle
Du hade att skänka mig.

Förgäfves min väntan är.

Jag hade en enda tanke,
Och denna tanke var du.
Den gjorde mig glad och lycklig,
Den gör mig så sorgsen nu.

Den gjorde mitt lif så soligt,
Så fullt af jubel och sång,
Nu gör den för mig hvar timme
Som en höstnatt mörk och lång.

Jag vandrar de kära gator,
Der jag mötte mitt hjertas vän,

Och spanar åt alla sidor
Och väntar att se dig än.

Jag stannar i hörnen och spejar,
Så långt som mitt öga når,
Och ser jag en högrest skepnad,
Jag känner hur hjertat slår.

Jag dåre! Hvad är det jag söker?
Hon fins ju ej mera här,
Och hur jag än spanar och skådar,
Förgäfves min väntan är.

Och folket visst undrar och tänker,
Hur så jag i drömmar går;
De veta ej, att mitt hjerta
Af saknad och längtan slår!

Kärlek blott är frid och ro.

I mitt
När ditt bröst af suckar höjs, *f n d f i d*
 När din kind af tårar sköljes *g b d g f f e*
 Och ditt hufvud mattadt böjs *e g u o i s f i e e*
 Och din blick af skuggor höljes *f d b g u o i s*

Kom, o kom då trygg till mig, *d d d a g o f*
 Kom och göm dig vid mitt hjerta! *f d d a g o f*
 Der får ingen såra dig, *a a d d e e f*
 Der i kyssar söfs din smärta. *d d a f e a d d*

Storm och strid i verlden bo; *f i n f i e d e d h*
 Snart dess fröjd till stoft är vorden. *ē ē d a h s i n d d*
 Kärlek blott är frid och ro, *F i s d a f i e f i s e*
 Är den bästa hamn på jorden. *h s i n d a f i n e e d*

7 Jun

Himlabröllopet.

„Då sade han till sina tjenare: Bröllopet är tillredt, men de som voro bjudne, voro icke värdige.

„Derföre går ut på vägarne, och alla dem I finnen, kaller till bröllopet.

„Och tjenarne gingo ut på vägarne och församlade alla, både onda och goda. Och borden vordo alla fullsatta.“

Matth. 22.

Nu är det bröllop färdigt,

jag tillredt åt min son.

Jag låtit kalla gäster

båd' när och fjärran från.

Så gån då ut och kallen
 nu till min bröllopsfest
Från vägar och från stigar
 hvar stafkarl hit till gäst.
Åt alla dem, som sörja
 och lida qual och nöd,
Förkunnen, att till bröllop
 dem himlens konung bjöd.

* *

 *

Högt ljuda de kallande orden:
Till fest, I som qviden och klagen!
Till fest, I som liden på jorden!
Till fest, ty för eder är dagen!

De komma. Hvi skulle de dröja?
De hittills känt glädjen så föga.
Nu vinkar den. Saligt de höja
Mot fjärran sitt längtande öga.

Från städernas uslaste nästen,
Från ringaste koja i dalen
Med fröjd öfver stundande festen
De draga mot strålände salen.

Som flyttfoglars skaror om våren
De komma. I vester och öster,
Från vägarne, stigarne, snåren
Man hör deras jublande röster.

Der kommer en gubbe. Re'n åren
Halft lossat de jordiska banden,
Snö bär han i glesnade håren,
En krycka i darrande handen.

Nu glänser dock åter hans öga
Så klart, som i ungdomens dagar,
Som stjernan på vårhimlen höga,
Då sunnan hvar molnsky förjagar.

Förklaradt hans anlete blifver,
De sorgtyngda fårorna vika,
Och foten i fröjdefull ifver
Förgäter hur krafterna svika.

Der tigger vid vägen en flicka,
Knappt skyld af en trasa för vinden.
Halft slocknade ögonen blicka
Och bleknad och hålig är kinden.

Den späda, förtvinande barmen
Med utslagna håret hon täcker,
Och magra och skälfvande armen
Mot vandrarn hon bedjande sträcker.

Nu höras de kallande orden —
Då reser sig fröjdfull den arma,
Likt liljan, som skjuter ur jorden
Vid vårsolens strålar, de varma.

Den bleknade pannan då höjes,
De ljusgula lockarne glimma,
På kinden en purpurglans röjes
Och tårar i ögonen simma.

Förstummad hvar smärta nu hvilar.
Med strålände blicken mot höjden,
En englarnes syster, hon ilar
Mot vinkande festen och fröjden.

Med hån i förvildade dragen,
Der aldrig ett leende stannar,
I rasslande bojorna slagen,
En brottsling sitt öde förbannar.

Från verlden derute förnimmer
Han röster af barn, hvilka leka;
Då sprides ett vemodigt skimmer
Kring munnen, den hopbitna bleka.

Han minnes sin barndom. Han sänker
Sitt hufvud med ånger och smärta.
Han minnes sin mor: månn' hon tänker
På sonen med blödande hjerta?

Lyss! Hör! Genom hvalfven nu ljuda
De manande ord, som från höjden.
De kalla så vänligt, de bjuda
En hvar till den väntande fröjden.

Han reser sig. Bojorna falla
Och fångelsets bommar de brista.
Hör orden! Till frihet de kalla;
Nu skall han ej mera den mista.

Vid ljudet af flöjt och cymbaler
En leende synderska dansar
Bland bräddfyllda gyllne pokaler
Och flammande facklor och kransar.

Väl stundom bland yran och nöjet
Djupt naggande minnen sig hvälfva;
Då bleknar det strålande löjet,
De snöhvita skuldrorna skälfva.

Men vinet det gnistrar och dansen
I tumlande yra då jagar,
Och döfvar i bullret och glansen
Hvart minne, som qvider och klagar.

Hör! Högt öfver hvimlet i salen
Då ljuda de kallande orden.
Hon lyssnar; den gyllne pokalen
Gält klingande faller till jorden.

Af blygd hennes blickar sig sänka
Och bröstet hon döljer med armen,
Och strömmande tårar bestänka
Med perlor den bäfvande barmen.

Nu rösten sin maning förnyar,
Då ljusna de smärtfulla dragen,
Som nattsvarta, sorgtyngda skyar
Förskingras för jublande dagen.

Hon följer, hon kan icke stanna.
Som blomman uppreser sin stängel
För vinden, hon höjer sin panna:
Den strålar, som kyst af en engel.

På multnade halmbädden qvider
Af svält och af sjukdom en qvinna.
Mot natten, mot natten det lider,
Då hvila och frid hon skall finna.

Ett barn, redan döende, snyftar
Af hunger vid sinande barmen.
Ett annat, mildt tröstande, lyftar
En gråtande syster på armen.

Då ljuda de kallande orden:
Till fest, I som qviden och klangen!
Till fest, I som liden på jorden!
Till fest, ty för eder är dagen.

De lyssna. En tindrande stråle
I slocknande ögat sig tänder,
Och barnen i väntan nu småle
Och klappa i aftärda händer.

Nu qvinnan sig reser. Hvar smärta
Försvunnit. Med barnen de späda
Tätt tryckta till moderligt hjerta,
Hon skyndar att vägen beträda.

Med ögon, som stjerneklart skina,
Hon ilar mot strålände salen,
Som skogsfogeln drar med de sina
Mot söder från höstliga dalen.

* * *

Skaran når palatsets portar,
och den stannar fröjdbetagen.
Barnaren och salig glädje
strålar klart ur anletsdragen.
Mer än hjertat vågat längta,
mer än anden ana kunnat,
Här med tjusning ögat skådar,
i oändligt mått förunnadt.

Mildt herolderna dem vinka,
och i salen in de träda.
Tjenare i hvita kläder
dem till bröllopsborden leda.
Djupa orgeltoner fylla
pelarsalens ljusa hallar.
Festen börjar. Bröllophymnen
högt ur tusen hjertan skallar.

Italienska folkvisor.

(Efter „Canti e Racconti“ af Loescher.)

Luigina.

Hvar går du, Luigina,
Allen', med sorgset sinn'?
— Till nästa by jag vandrar
Att söka vännen min.

Förgäfves dock hon sökte
Igenom hela byn,
Och tåren föll från ögat,
Och rosen föll från hyn.

Var tålig, Luigina,
Din vän han kommer nog! —
Der stod han midt på vägen
Och ömt mot henne log.

En silkesduk han bragte
Och gyllne ring också,
Luiginas svarta öga
Af glädje lyste då.

På återvägen sedan
En spelman mötte de.
De hade inga pengar
Att för musiken ge.

— Spel upp, nu vill jag dansa
En dans med vännen min!
Min röda kjol jag säljer,
Hvar soldi se'n blir din.

Rosina.

moder, nu mitt bröllop
 Du rede, moder kär!
 Re'n körsbären äro mogna,
 Och sommaren gången är.

O moder nu mitt bröllop
 Du rede, moder kär,
 Med ynglingen, som fången
 I tornet sitter här!

— Ej kan du fången hafva,
 Ty han skall dö i dag.
 — Och skall han dö, o moder,
 Då vill jag dö, också jag.

Och se'n du oss skall bädda
I samma graf, oss två,
Och rosor och violer
Plantera der uppå.

Då säger folket, när blomstren
Stå doftande upp ur mull:
Det är den vackra Rosina,
Som dog för sin kärleks skull.

Giordana.

 Giordana sitter
Vid blåa hafvet
Och kammar tankfull
Sitt svarta hår.
Då föll i vågen
Den gyllne kammen —
Giordana gråter
Mång' bitter tår.

Då syns en yngling
Längs stranden rida:
— O skön Giordana,
Hvi gråter du?

Min gyllne kam jag
I vattnet fälde,
I hafsfruns sköte
Den hvilar nu.

— Hvad vill, Giordana,
Åt mig du gifva,
Om jag den röfvar
Från hafsfruns barm?
— Jag hundra scudi
Med glädje gifver
Och derutöfver
En kyss så varm.

Och ungersvennen
I vågen störtar,
Det djupa hafvet
Sitt byte tar.
En gång han synes
Och se'n en annan,
Vid tredje gången
Han smycket har.

— Se här, Giordana,
Här, tag ditt smycke.
Den lön du lofvat
Nu låt mig få!
— Ja, hundra scudi
Vill jag dig gifva,
Men kyssen får du
Visst vänta på!

— Hvad skall jag göra
Med gula guldets?
Långt mer jag skattar
En kyss af dig.
Blott för en kyss af
En vacker flicka
I djupa vågen
Jag störtat mig.

Herr Kaptenen.

Han låg i sitt tält, kaptenen,
Med kulan djupt i bröst.
— Låt komma hit tre soldater —
Han sade med bruten röst —
Låt komma hit trenne bussar,
De trognaste i armén! —
Då kommo tre solbrände kämpar:
— Gud bevare vår herr kapten!

— Nu tagen mina sista order,
Med mig är det snart förbi:
Min döda kropp må styckad
I trenne delar bli.

Åt Frankrike och Italien
I gifven hvar sin del,
Men hjertat åt Mirgaritta,
Ty hon var dess varma själ!

Snart hördes trumpetens toner
Förkunna kaptenens död,
Och rundt omkring hela hären
Från skäggiga läppar ljud:
Han lemnat sitt regemente,
Det tappreste i armén,
Han var en berömlig krigsman,
Gud bevare vår herr kapten!

Försmädd kärlek.

I.

Hur kunde, Nenna, du min kärlek svika
Och byta så min fröjd till sorg och smärta?
Att mista fader, moder, är väl bittert,
Långt bittrare att mista vännens hjerta.
När döden skördar den, man håller kär,
I stilla sorg snart smärtan döfvad är;
Men o hvad qual, att se i himmelsk lycka
En annan dig i sina armar trycka!

II.

Du slumrar i din hydda, och jag sjunger
För dig min sång i natten vid balkongen;
Du drömmer glada drömmar, och jag plågas,
Och kärleks smärta gjuter sig i sången.
O Nenna, vakna! slumra icke mer!
Ren bakom bergen sjunker stjernan ner,
O kom att skåda huru dagen randas,
Och hör min sång med fogelqvitter blandas!

Vid mandolinen.

Kom på balkongen ut, du sköna flicka,
Der blommig ranka dig med doft omgifver!
Om jag ej får i dina ögon blicka,
O som en vecka lång mig dagen blifver.

Hvad är, som lundens ros till blomning bringar?
Jo, det är sommarns dagg den klara, fina.
Hvad är det, som mitt bröst till kärlek tvingar?
Det är din skönhet, o Mirgarittina!

Så härligt stråla dina hvita tänder,
Som perlor, slipade af konstnärns händer,
Den rosenmun, som med sin glans de smycka,
Den är min hela rikedom och lycka.

Den tysta qvällens vindar fläkta svala —
Kom på balkongen ut, du fagra blomma!
Vi skulle här en stund förtroligt tala,
Din mor ej nekar det, den goda, fromma.

Den som vill se min flickas svarta öga,
Må gå en qväll på torget att spatsera.
Der får han se, hur ädelt sinne föga
Behöfver guld och lyckans gunst värdera.

Hur dina händer, flicka, äro veka,
Så små och fina som hos en furstinna!
De äro gjorda att med smycken leka,
De äro värdiga att hjertan vinna.

De späda fötter gjort mitt hjerta yåda,
Jag svartsjuk blir att deras hvithet skåda.
Den röda kjolen, som dem lätt omgifver,
Mitt lifs ruin helt visst en gång den blifver.

Kom på balkongen ut, min klara stjerna,
Att mot ditt ljufva anlet jag får blicka!
Kom, skall jag säga dig, du hulda tärna,
Hur öfver allt du nämns en vacker flicka.

Jag vet en hydda mellan blomstergårdar,
Af rankor gömd och skuggad af oliver.
Der fins en blomma, som mitt hjerta vårdar,
Der fins en flicka, som min brud nog blifver.

Nu hvilar matt sitt hufvud hon mot armen,
Hon lidit, stackars vännen, feberns plåga,
Men när den stygga flytt från unga barmen,
Med vårens ros hon lofvat täfla våga.

O sköna flicka, på din panna vaknar
I snöglans liljan, och ej rosen saknar
Du på din kind. Dock saknar du det bästa:
Den ring dig skulle till min maka fästa.

O du är kysk såsom en Romarinna,
Och skön du är såsom Venedigs qvinna,
Och rik du är, långt mer än Genuas tärna,
Och Milanesiskt stolt ler ögats stjerna.

De svarta lockar, som för vinden flyta,
I sexton år de fått sin frihet äga;
Till rika flätor må du nu dem knyta
Med sköna band, som andra ungmör pläga.

Kom fram till fönstret, kom, du lilla siska,
Att i ditt öra jag ett ord får hviska,
Får tala här med dig i tro och heder —
Kom fram till fönstret, hulda, jag dig beder!

Kom i din vackra röda kjortel, flicka,
Ut på balkongen från din verld derinne!
Får jag i dina mörka ögon blicka,
Så tändes hopp och längtan i mitt sinne.

Jag kommit nu i qväll att afsked taga;
Mig kallar kungen att i kriget draga.
Mig striden väntar. När jag är tillbaka,
Då skall du, sköna flicka, bli min maka.

Tro ej att rikedom vid dig binder —
Än mina knän för guld ej varit böjda.
Jag älskar dig för dina röda kinder,
För dina ögon, som mitt hjerta fröjda.

O vor' jag blott den lilla duk, som täcker
Din barm, att den för dagens blick bevara,
Och när i sömn ditt ögas sol sig släcker,
O finge jag din hvita kudde vara!

Så långt från byn belägen är din hydda.
Vor' jag ett löfträd vid din stig, du ljuftva,
Då fick jag i min skugga dig beskydda,
Då flög du till mig glad, min hvita dufva!

Moderssorg.

(Turkisk grafskrift på ett barns graf. Efter franskan.)

Mitt älskade barn! Du gick från mig,
När lifvet ännu knapt lett mot dig.
Du flög från mig bort på fjärilns vis,
Till lustgårdens fröjd i Guds paradis,
Och lemnade kvar åt din moder här
Så bitter en sorg. Men odödlig är
Blott Gud allena.

På ett barns graf.

(Turkisk grafskrift. Efter franskan).

verlden jag var blott en rosenknopp,
Som vissnade bort, just då sol gick opp.
Jag lemnar dock jordens lustgårdar här,
För att knoppas, blomma och dofta der
I Guds paradis. Ack, odödlig är
Blott Gud allena.

Den älskades bild.

När östern af purpur lågar
Och dagen går upp så mild,
Med bäfvande mun jag kysser
Vid lärkornas sång din bild,
Och sänder med morgonens fläktar
En helsning så glad till dig
Och hviskar med klappande hjerta:
O månne han tänker på mig?

När qvällen sin lätta slöja
På mörknande fästet för,
Och lundernas sånger tystna

Och sorlet vid stranden dör,
Din bild, o min vän den bäste,
Jag kysser så innerlig
Och hviskar med klappande hjerta:
O männe han tänker på mig?

I midnattens tysta timme
På dig, blott på dig jag tänkt,
När stjernan i fjärran flammad
Och månen bland moln sig sänkt.
De ljufva, de älskade dragen
Jag kyst med en bön för dig,
Och hviskat med klappande hjerta:
O männe han drömmer om mig?

Skall nånsin den dagen randas,
Då jag, mer ej från dig skild,
Med fröjd till mitt varma hjerta
Får trycka ej blott din bild,
Men eger dig sjelf att kyssa,
Så strålande, hög och ren,
I morgonens rosenskimmer,
Vid stjernornas flammande sken!

Den läsande flickan i skogen.

Läsande skog,
Der foglarne slå,
Der vindarne leka
I blomster och strå,
Der är det så tyst
I grönskande sal,
Och granarna dofta,
Och mossan är sval.

Hon smugit dit bort
Med bok i sin hand,
Och dikten sig speglar

I blickarnes brand.
Hvad dikten förtäljt,
Det anar man nog;
Det stämmer med ängsluft
Och doften af skog.

Och hjertat är ungt
Och hogen är varm,
Och aningar födas
I klappande barn.
I rosande skrift
På kinderna står
Den eviga sagan
Om kärlek och vår.

När det dagades.

(På 200:de årsdagen af Per Brahes död.)

å ödslig låg den finska fosterjorden
Af djupt och dystert mörkers slöja täckt,
Som vintermidnatt hvilar öfver nordnen,
Och ingen gryning bådardagens väkt.
Och folket ödmjukt bidde morgonljuset,
Med blicken riktad mot allfadershuset.

Och se, när mörkret är som djupast, tänder
En morgonstjerna sina strålars brand,
Och öfver kullarne vid Auras stränder

En ljusning sprider sig kring bygd och land
Det dagen är, som öfver Finland randas,
Och djupt dess folk i morgonluften andas.

Hvem hämmar ljusets fria gång i världen?
Det känner inga gränser, ingen död,
Det kufvas ej af våldets magt och svärden,
Det släckes ej af blod och frost och nöd.
Så långt, som världens fria rymd sig sträcker,
Till bragd det manar och till lif det väcker.

Och morgonrodnaden bröt mörkrets boja,
Och solen höjde sig vid himlens rand,
Och ljuset spred sin glans i torftäckt koja,
Det dagades i Suomis sköna land.
Och andens sådd blef gjord och skörd blef tagen
I sommarglansen af den nya dagen.

Och högre upp på fästet stiger solen,
Och rikare blir skörden år från år.
Och Finlands folk, en lifvets vakt vid polen,

I ljusets strålar gladt och upprätt står.
Det tackar Gud, att natten är förliden,
Och blickar hoppfullt mot den nya tiden.

Bland hjerteskepnader från forna dagar
Står du, Per Brahe, störst i Suomis land.
Hur tidens ström de strida böljor jagar,
Din bild med dagens fackla i sin hand
Sig tecknar öfver skuggorna och gruset
Af det förgångna hög mot morgonljuset.

Du gaf oss ljuset, gaf den bästa gåfva,
Som någon här på jorden gifva kan,
Och sena framtidsslägten skola lofva
Ditt namn, du gode svenske riddersman.
Det finska folket har ej lärt att glömma:
Det skall din bragd i trofast minne gömma!

Gossen och fjäriln.

Gossen.

Fjäril på rosens knopp!
Kort är ditt lefnadslopp,
Kort som en snabb minut —
Arme! se'n är det slut.

Fjäriln.

Kort? Ja, för lidanden,
Långt nog för kärleken,
Långt nog för lyckans höjd,
Långt nog för hjertats fröjd.

När du din flickas mun
Kysser — en snabb sekund —
Blickar i ögat blå,
Mäter du tiden då?

Med en blomma.

Liten blomma nyss
Vaknat ur sin knopp,
Slagit ögat opp,
Väckt af solens kyss.

Henne såg jag stå
Leende och täck
Invid enslig bäck,
Och jag tänkte då:

Dig för Elnas skull
Vill jag bryta nu;
Hon ju är, som du,
Blyg och oskuldsfull.

Lillan.

Välkommen, du lilla, till världen hit!
Sof godt i vaggan på bädd så hvit,
Du späda, rodnande rosenknopp.
När blåa ögat du sen slår opp,
Då strålar mamma af modersfröjd,
Och pappa småler så glad och nöjd.

Så fort går tiden! Snart lillan ren
Från vaggan stultar på egna ben
Och ständigt mamma i kjorteln drar

Och pappa dugtigt i skägget tar.
Då strålar mamma af modersfröjd
Och pappa småler så glad och nöjd.

Och dagen kommer och dagen går,
Snart lillan fylt sina sexton år.
Hvar gosse henne till brud vill ha,
Den allra bäste får jungfruns ja.
Då strålar mamma af modersfröjd
Och pappa småler så glad och nöjd.

När år gått om, kan det hända då,
Att vaggan börjar ånyo gå.
En annan lilla, så röd och skär,
På hvita kuddarne slumrar der.
Då strålar mormor af modersfröjd,
Och morfar småler så glad och nöjd.

Midnattsslaget.

Så klart derute i natten
De vänliga stjernorna glimma,
På hamnens stelnande vatten
Sig drar mången darrande strimma.
Från fönstersmygen jag sänder
En längtande blick till det höga,
Till balens vimmel jag vänder
Förströdd mitt drömmande öga.

Ett ljushaf — blommor och spetsar —
Förtrollande läppar i löje —
Galopp i svindlande kretsar —

Musik, förtjusning och nöje —
Ett brokigt virrvarr, det ilar
Förbi mitt drömmande öga,
Med längtan min blick dock hvilar
På stjernehimlen den höga.

Jag väntar på midnattsslaget;
Det är ett löfte allena,
Ett löfte, gifvet och taget
Vid stjernornas glans, den rena.
Vi skulle mot himlen blicka,
Då klockan slog tolf, vi tvenne;
Då skulle en kyss jag skicka
Med stjernornas ljus till henne.

Och därför hvar nattens stjerna
Nu fyller med fröjd mitt sinne.
Jag byter mot den så gerna
Det jublande glam härinne.
De ljus, som på himlapellen
Så strålande klara vandra,
Oss bygga en bro, der i qvällen
Vi mötas och kyssa hvarandra.

I Juleqväll.

I. Julfrid.

Nu är drifvan djup i skogen,
Nu är jul i stugan inne.
Nu är frid i hvarje hjerta,
Barnafröjd i hvarje sinne.

Ära vare Gud i höjden!
Så de ljuda, helsningsorden.
Ära, evig ära vare
Gud i höjden, frid på jorden!

Helga afton! Då din skymning
Öfver stad och land sig breder,
Då blir hvarje hem ett tempel,
Dit en engel stiger neder.

Och de klara julljus tindra
Liksom stjernor i det höga,
Och i deras rena skimmer
Strålar klarare hvar öga!

2. När det mörknar i qvällen.

Heliga aftonstund,
timmar af fröjd och frid,
O hur i manen fram
minnen från barndomens tid!
Doftande gröna gran
med dina tända ljus,
Vänligt du helsar än
oss från vår moders hus.

Skaran, som kring vår gran
dansade gladt i ring,

Flugit ur boet ut,
skingrats i verlden kring.
Barndomens fröjd har flytt,
ungdomens vår var kort,
Och huru månget hopp
vissnat som blommor bort!

Men från de flydda dar
vaknar ett minne än,
Leende vinkar oss
barndomens verld igen.
Englar med ögon blå
gästa i slott och tjäll,
När det kring stad och land
mörknar i juleqväll.

3. Barnen kring julgranen.

Nu så ha vi här
Julen i vårt hus.
Full med juleljus
Gröna granen är,
Klart från hvarje gren
Strålar deras sken.

Öfver tall och björk,
Öfver mo och ljung
Ligger drifvan tung.

Qvällen är så mörk.
Här är glädje blott,
Här är ljust och godt.

Alla barn i ring!
Far och mor också!
Gladt vi dansa må
Granen rundt omkring.
Himlens englar små
Dansa nu också.

Glada sångers ljud
Hörs i hvarje hem,
Som i Betlehem.
Signa, milde Gud,
Från din klara höjd
Nu vår julefröjd!

4. Julfröjd.

Iden rikes höga salar
Och i dagakarlens koja
Under dans och sång och glädje
Barnen kring sin julgran stoja.

Men man ser i blick och miner,
Att ännu en fröjd de vänta.
Stilla! sågs ej „bocken“ redan
Smått på farstudörren glänta?

Ja, han kommer! Hör det prasslar,
Just som när på tå man smyger.
Dörren öppnas. Pang! En julklapp
Muntert öfver golfvat flyger.

Och med larm den glada skaran
Skyndar efter att den jaga.
Den får läsa utanskriften,
Som har lyckats rymmarn taga.

Åter en och ännu flere
Följa sedan efter denna.
Förrn de sluta, börja redan
Ljusen granens grenar bränna.

Sist, af fröjd och lekar trötte,
Gå de små till drömmens verldar,
Med de kära julegåfvor
Tätt vid sina hufvudgärdar.

Midt uti sin bön de somna —
De för mycken fröjd fått njuta —
Deras bön får julens engel
Vid Gud faders knä sen sluta.

Aino.

(Efter en episod ur Kalevala)

I.

örk och sorgsen i hog framträdde till fader
och moder
Joukahainen, den unge, och sade med klagande
stämma:
„Se, jag har sålt min syster, min egen, älskade
Aino,
„Gett hennes ungdomsfäring som pris för mitt
brottsliga hufvud.

„Trotsig med Wäinämöinen, den åldrige siarn,
 jag ville
 „Täfla i visdom och sång. Besegrad, hånad, för-
 krossad,
 „Kunde jag lösa mitt lif, som förmätet jag stälde
 i fara,
 „Blott med att lofva den gamle min syster Aino
 till maka.
 „Ve den stund, det löftet jag gaf och sålde min
 syster,
 „Sålde så skoningslöst hennes ungdomsglädje
 och hennes
 „Skuldlösa fågring till fröjd åt en gammal stapp-
 lande gubbe.“

Då med glädje tog modren till orda. „Ej höfs
 det att klaga.“
 Sade hon. „Länge jag längtat redan och tänkt
 i mitt sinne:
 „Finge jag dock en gång den rike och ärade
 sångarn
 „Helsa som aktad måg i mitt hus och son vid
 min sida,

„Visst då skulle vår släkt långt mera hedras än
andra. —

„Hvad för mig sjelf jag tänkte allt så och dröm-
de i tysthet,

„Nu du bringar till mig som kärt och fägnande
budskap.“

— Så hon sade och fröjdade sig åt den stun-
dande lyckan.

Men som, då himlen svepes i moln och kylig
en vindfläkt

Träffar den ensliga björken och böjer dess sva-
jande krona,

Bladen darra af ångst och de späda grenarne
skälfva,

Så hon skälfde vid talet, den unga, älskliga
Aino.

Ut ur stugan hon smög och satte sig neder på
trappans

Sista trappsteg och gret. Der satt hon dagen
till ända,

Stödde mot handen sin panna och gret och kla-
gade sakta.

Vänligt då smekte modren den gråtande flickan
och sade:

„Hvarför gråter du, Aino lilla? Hör upp med
din klagan!

„Torka från kinden din tår och gläds åt den
lycka dig väntar,

„Då du får sitta en gång som den ryktbares
maka och qvittra,

„Glad som en lärka och fri från all sorg, vid
hans soliga fönster.“

Henne svarade, blickande upp mellan tårarne,
Aino:

„Hvarför jag gråter, moder? Frågar du hvarför
jag gråter?

„O, jag gråter därför, att så ung jag skall föras
från hemmet,

„Bort från den vrå, der jag vuxit i ro, såsom
blomman på ängen

„Växer i solens sken och drömmer i stjernornas
skimmer.

„O jag gråter därför, att så snart jag skall tvin-
gas att lemna

„Denna solljusa bygd med dess milda, vänliga
 skönhet,
 „Skogens fura och björk och strandens vajande
 vasse,
 „Svedens rodnande bär och ängens grönskande
 tufva,
 „Och att min lock, den unga, som hittills fladd-
 rat för vinden,
 „Snart skall fångslas af dokets tvång och de
 tunga bekymrens.“

Modren bannade henne då och sade med sträng-
 het:
 „Toka, hvad är väl detta att gråta åt? Skiner
 ej solen
 „Lika vänlig och klar öfver allt, som här vid
 din faders
 „Fönster, och mogna ej bär ock annorstädes i
 världen,
 „Lika så väl som här på de fält, din broder har
 svedjat?
 „Torka därför din tår och sluta din barnsliga
 klagan,

„Att med en vänlig min och en blomstrande
kind du må kunna
„Helsa den ädle friarn, då snart han dig kom-
mer att skåda!“

Aino lät sig ej trösta häraf, men gret, som man
gråter,
När öfver hjertats strålande himmel ett hotande
höstmoln
Sprider för första gången sin mörka, isande
skugga.
Sist på sitt läger hon gret sig till sömn, och vän-
liga drömmar
Buro glömska och frid och fröjd till jungfruliga
hjärtat.

II.

Klar var qvällen och varm, och siskorna sjöngo i skogen,
Himmelen hvälfde sig hög, och jorden med
blommor besmyckad
Bredde der under sin famn af fält och grönskan-
de lunder.
Våren den väna var kommen helt nyss, af allt,
hvad som anda
Hade och lif, högt helsad med jublande glädje
välkommen.
Alla njöto med lust af solen och lifvet och fröj-
den:

Lågo färdiga re'n, med vänlig omsorg be-
 stämnda,
 En för fadern och en för modern; den älskade
 brodern
 Skulle den tredje och vackraste få, så var hen-
 nes mening.

Fager att skåda hon var, den älskliga flickan.
 Ett guldgult
 Böljande hår motsträfvigt i flätans bojor sig
 gifvit,
 Och ur det rosiga anletet gladt framblickade
 tvenne
 Barnsligt frågande, klarblå, stora och strålande
 ögon,
 Skogssjön lika, när himmelens rymd den speg-
 lar i djupet.
 Lätt kring den unga barmens behag och skuld-
 rornas rundning
 Slöt sig ett snöhvitt lintyg med rödbroderade
 sömmar,
 Fäst vid halsen med prål med ett siradt spänne
 af silfver.

Prydligt kring midja och höft en vacker, röd-
 randig kjortel
 Nedföll i vågiga veck och lemnade synlig för
 ögat
 Foten, med pjexa beklädd, och den svartröd-
 randiga strumpan.

Så i skogen hon satt, till midjan i blommande
 gräset,
 Band sina qvastar och sjöng, som tankarne run-
 no i hogen:

Hvarför qvittrar lilla fogeln,
 Hvarför sjunger skogens siska?
 Skogen är så sval och skuggig,
 • Himlen är så hög och härlig,
 Björken har så gröna grenar,
 Häggen har så hvita blommor,
 Källan har så klara vågor.
 Siskan har så lätta vingar,
 Flyger djupt i svala skogen,
 Höjer sig mot höga himlen,
 Gungar sig på björkens grenar,

Bygger bo bland häggens blommor,
 Badar i den klara källan. —
 Derför sjunger skogens siska,
 Derför qvittrar lilla fogeln,
 Sjunger gladt i gröna lunden
 I den klara morgonstunden,
 Sjunger än när svala qvällen
 Stilla sänkes öfver tjällen.

Se'n efter slutadt värf till hemmet vände hon
 åter,
 Följande stigen, som slingrande drog sitt band
 genom skogen.
 Der bland träden hon gick, hon mötte den ål-
 drige friarn,
 Kommen att få hennes ja, se'n föräldrarnes bi-
 fall han nyss fått.
 Då af tärnans blyga behag och strålande skön-
 het
 Väcktes i åldringens barm re'n länge slocknade
 känslor.
 „Hell dig, härliga flicka“, han sade med darrande
 stämman,

„Hell dina sexton år och din unga, jungfruliga
fägring.

„Skön i ungdomens glans du är, som en blom-
ma på ängen,

„Smärt som säfven vid strand och hvit som
skummet på vågen.

„Se, vid din unga barm, som en blommande
tufva i lunden,

„Hvilar ett gyllene kors, och ett band med gul-
hvita perlor

„Höjer den späda halsens behag och den run-
dade nackens.

„Så du dig hölje i smycken hvar dag, för att
fröjda mitt öga,

„Fröjda mitt öga och elda min hog, du härliga
flicka,

„När som maka du sitter en gång vid mitt fön-
ster och sjunger.“

Likasom barnet, som vaktar den bruna hjorden
i hagen,

När ett prassel det hör och ser en glänsande
ödlå

Glida tätt vid dess nakna fötter bland gräset
och ljuven,
Känner sitt hjerta krympa af skräck och bäfvar
tillbaka;
Så vid den åldriges åsyn och tal den älskliga
flickan
Ryckte tillsammans och kände sitt bröst hop-
pressas af ångest.
„Aldrig till ögonfägnad för dig, ej heller för
andra“,
Så hon sade, „vill jag min barm med smycken
behänga,
„Eller fästa ett band i lockiga håret och flä-
tan.
„Rymelig nog är min faders stuga, varm nog min
moders
„Vänliga famn att bjuda en fristad åt lekande
barnet.
„Der vill jag blifva hos dem, och jag byter ej
bort emot smycken
„Hemmets tartliga drägt och hemmets soliga
glädje.“

Gråtande tog hon från barmen sitt kors, från hal-
sen sitt perlband,
Tog från bröstet sitt spänne af silfver, från vå-
giga flätan
Purpurbandet, och fälde dem en efter annan till
marken.
Sedan med ilande steg hon nådde hemmet i
tårar.

Fadern, som satt vid fönstret och slöjdade, spor-
de med undran:
„Hvarför kommer vår lilla Aino med tårar på
kinden?“
— „Ack, jag fälde mitt perlband i skogen, visst
må jag väl gråta“.

Brodern, som täljde en loka på gården, undrade
äfven:
„Hvarför gråter vår lilla Aino? Hvad gör dig så
ledsen?“
— „Ack, jag fälde mitt guld kors i skogen, visst
må jag väl gråta“.

System, som satt vid den slamrande väfven, frå-
 gade vänligt:
 „Hvarför gråter vår lilla Aino, vår älskade sy-
 ster?“
 — „Ack, jag fälde mitt hårband i skogen, visst
 må jag väl gråta.“

Men då till modren hon kom, som flink i den
 rymliga bodan
 Rördes bland bunkar och käril och skummade
 gräddan af mjölken,
 Yppade hon för henne sitt hjertas bekymmer
 och sade:
 „Moder, älskade moder, o låt mig stanna i hem-
 met!
 „Låt mig få blifva hos dig, hos fader och äl-
 skade syskon!
 „Gif ej min ungdom till pris åt en bräcklig
 gubbe, o fångsla
 „Icke min barnsliga fröjd vid den åldriges fro-
 stiga sida.“

Så i tårar hon bad. Med vänligt smekande
stämma
Sökte modren att trösta den gråtande flickan
och sade;
„Gråt ej, älskade barn, ej har du orsak till kla-
gan,
„Nu då dig vinkar ett lif i rikedom, glädje och
ära.
„Sådan lycka, som den dig bjudes, väntar ej
alla!
„Derför stilla din gråt. Gå upp på loftet och
kläd dig,
„Tag det bästa der fins förvaradt i kista vid
kista,
„Smycken af silfver och guld och band af rö-
daste silke.
„Stig sen i stugan in, som husets skönaste pry-
nad,
„Just som en blomma så fin, och grann som ett
hallon i skogen,
„Och till en ögonfägnad och fröjd för en hvar,
som dig skådar,
„Mest likväl för den man, som skall blifva din
ärade make.“

III.

Gråtande lemnade Aino sin moder. Ensam på
gården
Satte hon sig att klaga sitt sorgliga öde och
sade:
„O, hur var jag ej förr som en liten vårbäck i
skogen,
„Sorglös, lycklig och glad! Hur bittert allt sig
förändrat!
„Mörk är min håg och mitt sinne är kallt som
en drifva om vintern.
„Bättre, långt bättre det vore, om aldrig jag kom-
mit till världen,

„Eller om döden tagit mig bort, då jag låg i
min vagga.

„Mycket skulle jag då ej behöft: en skjorta till
svepning,

„Litet grönskande torf och en tår af min sör-
jande moder.“

Sedan gick hon till loftet och öppnade kista vid
kista,

Tog sina vackraste kläder derur och klädde dem
på sig,

Fäste i flåtan brokiga band och prydde med
smycken

Armar och hals och lif och den unga, vågiga
barmen.

Men vid det hon sig smyckade så, i sitt hjerta
hon tänkte:

„Bättre det vore att bo i hafvets skimrande sa-
lar,

„Djupt i den svallande våg bland tång och sling-
rande sjögräs.

„Icke skulle förvisst min moder begråta mitt
öde,

„Ej min fader höja en suck, och ej mina sy-
 skon
 „Sörja sin unga syster, som sofver i kyliga dju-
 pet.“

Sen, af sin ängslan förd, hon lemnade hemmet
 bakom sig,
 Styrde mot skogen sin gång och vandrade ir-
 rande framåt
 Än öfver blommande sved och än mellan sky-
 höga stammar,
 Längre och längre in i den dystra skymmande
 skogen.
 Djup stod ödemarken och mörk kring den en-
 samma flickan,
 Och hon sjöng för sig sjelf, som tankarne brände
 i hogen:

Hvarför qvittrar mer ej fogeln,
 Hvarför tiger skogens siska?
 Skogen är så mörk och ödslig,
 Himlen är så tung och dyster,

Björken är så kal och vissnad,
Häggens blommor fallit sönder,
Källans våg har regnet grumlat,
Boet är af stormen kullstjelpt.
Derför tiger skogens siska,
Sjunger ej som förr i lunden,
Klagar blott med slappad vinge
I den mörka midnattsstunden.

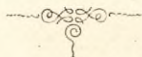
Så med irrande fot, af hjertats oro bevin-
gad,
Gick hon framåt alltjemt, och sist mellan gles-
nande stammar
Trädde ur skogen hon ut. Då låg der inför
hennes blickar
Hafvet i qvällsolens sken, det blåa, det ändlösa
hafvet.
Alla böljor ren lagt sig till ro; en gungande dy-
ning
Häfde sakta den glänsande ytan, vänligt till
hvila
Vinkande solen, som sjönk mot sin vagga af
skimrande silfver.

När den sjunkande solen hon såg, den sörjande
flickan,
Sträckte hon ut sina armar, som ville hon bedja
den stanna
Eller ock ta henne med i det klara, kyliga dju-
pet.
Solen hörde dock ej hennes gråt. Det strålande
klotet
Sjönk alltmera i vågornas famn. Högt klagande
Aino
Tog då af sig i hast sina kläder och smycken
och trädde
Ut på en klippa, som höjde sig brant vid ran-
den af vattnet.

Likasom dufvan, som jagas af höken, med bäf-
vande vinge
Dyker i lummiga skogarnes skygd och svalkande
skugga,
Så i aftonens glans den unga, sörjande flic-
kan
Sänkte de späda, skälfvande lemmar i kyliga
vågen.

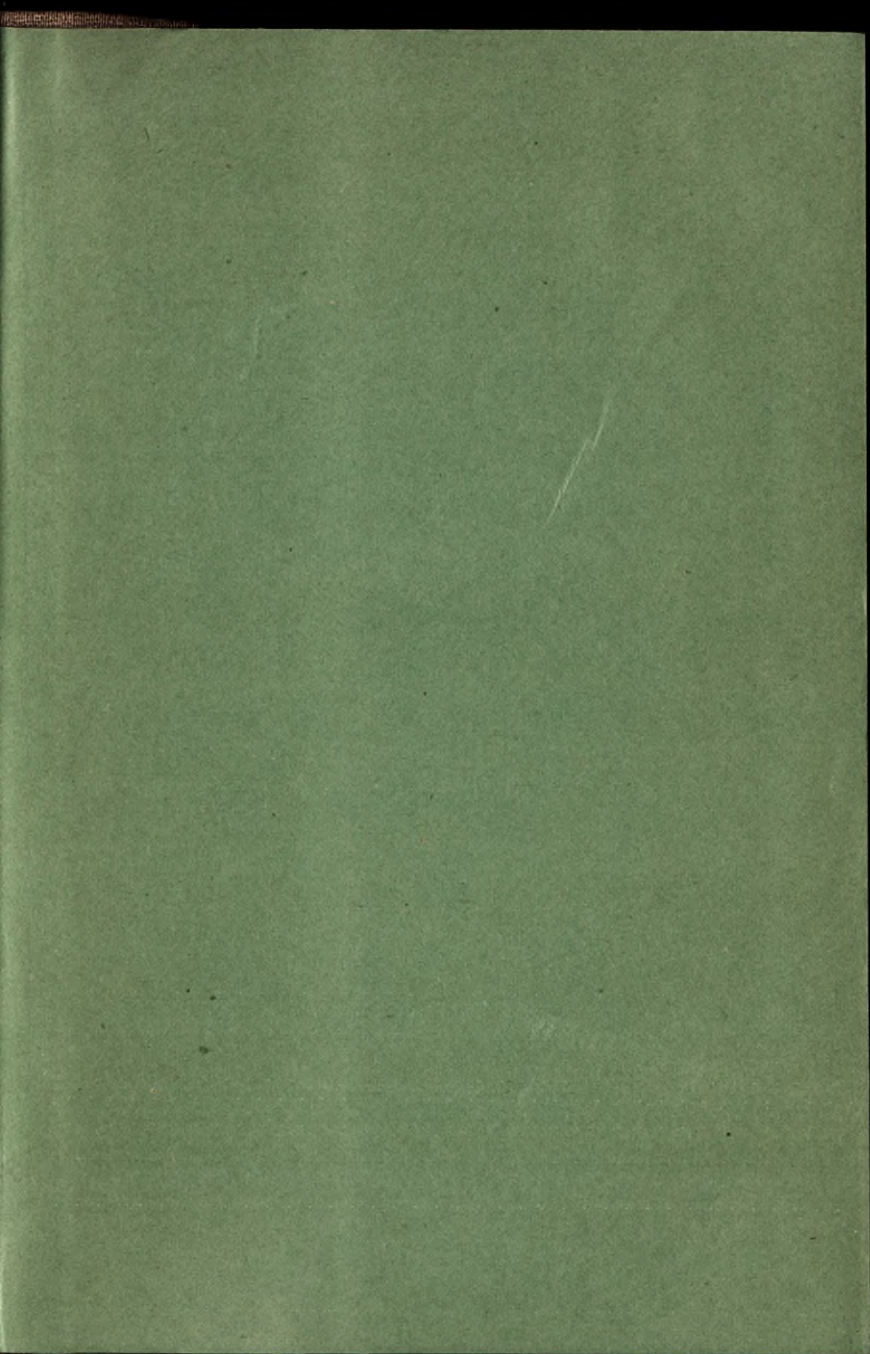
Hafvet öppnade henne sin famn. Den sjunkande
solens
Sista stråle darrade lätt på en ringlande krus-
ning.
Sedan blef ytan lugn som förut och blank som
en spegel.

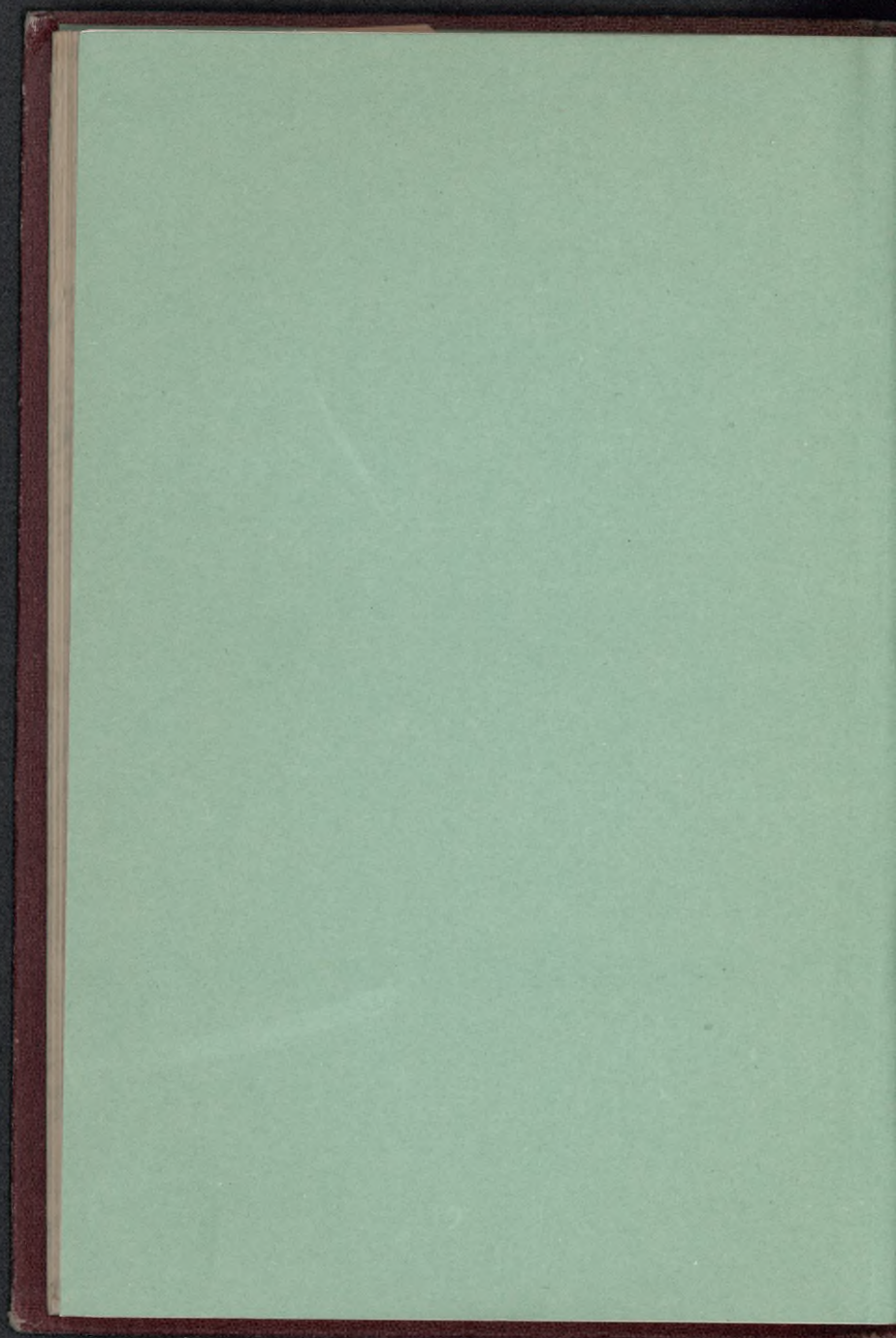
Aftonens guldglans släcktes i frid. Den skym-
mande qvällen
Svepte sin slöja kring himmel och haf och sko-
gar och stränder.
Tyst var natten. Ej hördes ett ljud. Blott stund-
om vid stranden
Rörde sig än en sqvalpande våg och klagade
sakta.

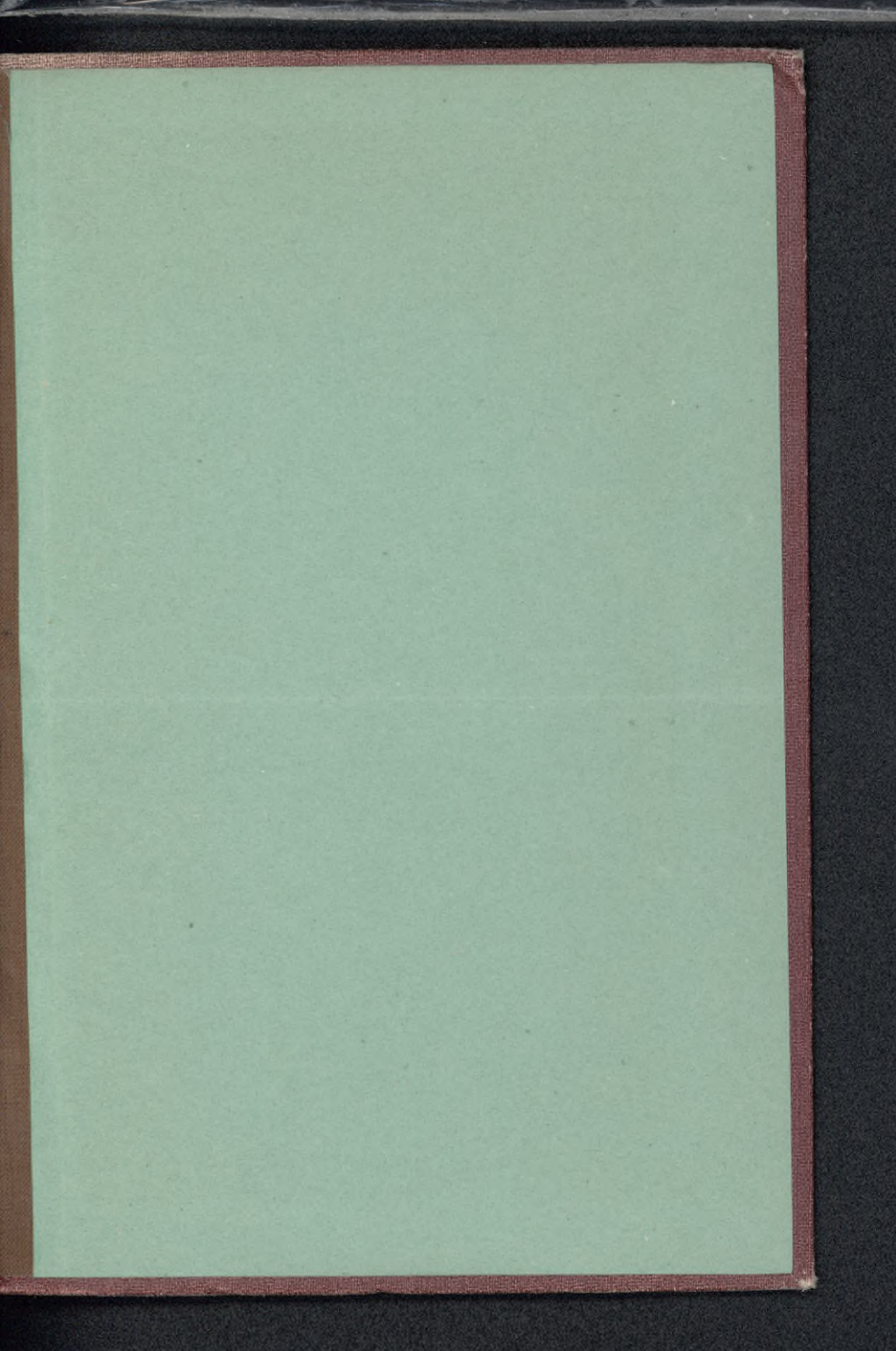

L.
1930/435

UPPSALA UNIVERSITETSBIBLIOTEK

16000

002916562